

er stet her, netop paa den Maade, som de ere fremstillede her. Den ærede Ordfører nævnte, at Flertallet havde taget Stilling hen imod Regeringsforslaget, hen imod Mindretallets Forslag i Folketinget, og at det ogsaa paa et enkelt Punkt har accepteret Flertallets Forslag i Folketinget. Det vil altsaa sige, at Udvalget har ønsket at se nogenlunde uafhængig paa Sagen, at det har troet at kunne gaa med til visse Reduktioner i Regeringsforslaget, og disse Reduktioner skulde jeg finde mig i, naar man vilde blive staaende ved dem, og jeg mener ogsaa at kunne sige, at det Forslag, som er kommet frem, og som rimeligvis vil blive vedtaget her i Tinget, vil være tilfredsstillende ogsaa for Regeringen.

Den ærede Ordfører nævnte, at der var forskellige Hensyn at tage, navnlig to Hovedhensyn. Det ene til det trafikerende Publikum, altsaa til dem der benytte Banerne — og dermed menes naturligvis ikke blot dem, der rejse med Banerne, men ogsaa dem, der faa sendt Varer med Banerne — det andet det økonomiske Hensyn, Hensynet til Statskassen. Man har jo søgt at mediere mellem disse to Hensyn i mange Aar. Det vil jo vides, at i en Række af Aar har man sagt, at kunde vi komme til halv Jorrentning af den Kapital, der staar i Statsbanerne, vilde vi være tilfredse. Om man nu bliver det, naar man, som jeg haaber, snart opnaar det, er et andet Spørgsmaal. Det vil altsaa sige, at man har sat sig som Maal, at man vilde have en nogenlunde passende halv Rente af Kapitalen i Statsbanerne, og Resten skulde saa anvendes til at lette Forbindelserne inden for Landet og med Udlandet. Det er som sagt det Synspunkt, som i længere Tid har været gældende, og jeg har, saa vidt jeg har været i Stand dertil, og med de Mænd, som skulle medvirke med mig, bestræbt mig for at naa dette Maal, og vi ere ogsaa komne henimod at naa det. Den ærede Ordfører nævnte endvidere Taksterne, Køretidene, Togenes Antal, og godtgjorde, at vore Takster ere forholdsvis lavere baade for Personer og Gods, og det er en ganske sikker Sag. Naar vi ville bedømme disse Takster, maa man desuden erindre, at vi have baade vore Dampfergeforbindelser, vore dyre Søfartsforbindelser, vor Konkurrence med Dampskibsfarten direkte fra København, dels til vore egne Havne, dels til Udlandet. Det er altsaa ikke saa ganske let at drive de danske Statsbaner med Udbytte. Jeg mener, at naar man har kunnet gøre det med nogenlunde godt Udbytte under de givne Forhold og med Takster, som kunne

maale sig med eller endog ere lavere end de fleste andre Landes, kan der ikke være Grund til at fremkomme med de overordentlig store Udsættelser, som man saa jævnlig hører, ikke fra den ærede Ordfører, men ellers; man har jo maattet høre en Del i denne Retning. — Den ærede Ordfører nævnte ogsaa Sikkerheden paa Statsbanerne, der hidtil har vist sig tilfredsstillende. Det er meget glædeligt, at man kan sige det; jeg haaber, den maa vedbære. Den ligger selvfølgelig i, at man er forsigtig og har sit Materiel og Personel i Orden. Smidertid vil jeg ikke undlade at sige, at jo flere Tog vi indføre, jo hurtigere vi køre, jo stærkere man lægger Vægt paa at udbide sin Trafik og faa den gjort hurtigere og hyppigere, jo større Udsigt er der til at komme ind i Forhold, der foranledige Fare. Jeg nævner det blot i Almindelighed, thi jeg haaber selvfølgelig, at det maa lykkes os ogsaa fremdeles at køre godt og sikkert.

Jeg skal nævne i Anledning af, hvad Ordføreren udtalte om Decentralisation i Statsbanestyrelsen, at Styrelsen falder i to Dele, den egentlig ledende Bestyrelse, Generaldirektoratet og Linieforvaltningerne. Vil man i al Korthed sige, hvor Grænsen ligger mellem de to Afdelinger, saa er den faare let at drage. Generaldirektøren og hans Apparat har Overledelsen. Han har at sørge for i Almindelighed at holde Driften i Orden, for Køreplaner, for Forholdet til Udlandet, og han skal afgøre de Klager, der indkomme. Linieforvaltningerne staa i direkte Forhold til det trafikerende Publikum. I et saadant Forhold skal Generaldirektøren ikke staa. Man skal ikke lade sig forlede af, at det let kan komme til at se ud, som om Generaldirektøren stod i et saadant Forhold. Det fremkommer ved de Klager, der skulle afgøres. Ingen kan jo affæres fra at forebringe en Sag for Generaldirektoratet, naar Linieforvaltningen har behandlet den, og det er paa den Maade, at saa mangfoldige Sager mellem Publikum og Jærnbanebestyrelsen komme til at foreligge for Generaldirektoratet. Hvis man vilde være tilfreds med Linieforvaltningens Afgørelse af Klagerne, vilde Sager af den Art i langt mindre Omfang, end nu er Tilfældet, komme ind under Generaldirektoratets Afgørelse; men der bringes overmaade mange Sager ind for det. Det vil ikke være vansteligst at træffe den rette Grænse, der er imellem disse to Led af Bestyrelsen, og sige, hvad der maa være Genstand for Afgørelse af Linieforvaltningen, og hvad der maa være Genstand for Overbestyrelsens Afgørelse, men Klager kan ingen formenes at indbringe